

PROIECT



**Parlamentul României
Camera Deputaților**

APROBAT



Domnului judecător

VALER DORNEANU

Președintele Curții Constituționale a României

Stimate domnule Președinte,

Având în vedere adresa Curții Constituționale nr. 1726 din 5 martie 2018, cu privire la sesizarea de neconstituționalitate formulată de Grupul Parlamentar al Uniunii Salvați România, referitoare la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 98/2017 privind modificarea și completarea Regulamentului Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 989 din 13 decembrie 2017,

Biroul permanent al Camerei Deputaților c o m u n i c ă prezentul

PUNCT DE VEDERE

Prin adresa nr. 2/2194 din 5 martie 2018, Grupul Parlamentar al Uniunii Salvați România a sesizat Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 98/2017 privind modificarea și completarea Regulamentului Camerei Deputaților, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 989 din 13 decembrie 2017, susținând neconformitatea cu prevederile art. 1 alin. (5), art. 61 alin. (1) și art. 64 alin. (4) din Constituția României, republicată.

Din examinarea considerentelor sesizării de neconstituționalitate, prin raportare la dispozițiile constituționale invocate, rezultă că aceasta este neîntemeiată, având în vedere motivele pe care le vom prezenta în continuare.

I. Cu referire la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituția României, republicată:

Autorii sesizării de neconstituționalitate susțin lipsa de claritate și previzibilitate a textului art. 120 alin. (2) din Hotărârea Camerei Deputaților nr. 98/2017 privind modificarea și completarea Regulamentului Camerei Deputaților, potrivit căruia „...în primul rând, se supun votului amendamentele prin care se propune eliminarea unor texte, apoi amendamentele adoptate de comisie. Dacă niciunul dintre aceste amendamente nu a fost adoptat, se supun votului amendamentele respinse din raport, în ordinea înscrisă în acesta. Dacă unul dintre amendamente a fost acceptat de majoritatea deputaților prezenți, celelalte amendamente se consideră respinse.”

În legătură cu invocarea Legii nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Constituțională a precizat în mod constant că aceasta nu constituie, în sine, o normă de rang constituțional, chiar dacă nerespectarea prevederilor sale se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală (Decizia Curții Constituționale nr. 733/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 3 septembrie 2012; Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016). Iar potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu

modificările ulterioare, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată (...)*”.

Din analiza sistematică a dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constatăm că acestea reglementează în mod expres posibilitatea modificării sau completării unui act normativ, fiind circumstanțiate limitele referitoare la conținutul material al intervenției legislative: 1. prevederile modificate sau de completare nu afectează concepția generală a actului de bază; 2. nu afectează caracterul unitar al actului de bază; 3. nu privesc întreaga ori cea mai mare parte a reglementării în cauză; 4. prevederile modificate sau de completare se integrează armonios în actul de bază; 5. se asigură unitatea de stil și de terminologie; 6. se asigură succesiunea normală a articolelor.

Din parcurgerea textului criticat prin raportare la celelalte prevederi regulamentare, constatăm că acesta este redactat cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane să înțeleagă și să aplice prevederile în cauză. Invocarea unei eventuale neclarități nu intră în sfera exercitării controlului de neconstituționalitate, ci mai degrabă ține de stricta interpretare și aplicare a prevederilor regulamentare. Ca urmare, criticile referitoare la precizia, claritatea și predictibilitatea actului normativ nu sunt întemeiate.

Subsecvent, referitor tot la criticile cu privire la previzibilitatea unei norme juridice, menționăm practica Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Hertel contra Elveției, unde se precizează că legea nu trebuie neapărat să fie însoțită de certitudini absolute. Certitudinea, chiar dacă este de dorit, este dublată uneori de o rigiditate excesivă, or dreptul trebuie să știe să se adapteze schimbărilor de situație.

În sensul celor precizate, criteriile stabilite prin Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi absolutizate și, pe cale de consecință, apreciem că instanța de contencios constituțional nu se

pronunță și asupra aplicării *in concreto* a normelor privind structura actului normativ sau a condițiilor de fond pentru modificarea și completarea actelor normative.

Totodată, stabilirea procedurii legislative de urmat cu privire la proiectele/propunerile legislative ține de regulamentele celor două Camere și excedează competenței Curții Constituționale.

II. Cu referire la încălcarea art. 61 alin. (1) coroborat cu art. 64 alin. (4) din Constituția României, republicată:

Autorii sesizării de neconstituționalitate afirmă că dispozițiile art. 120 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților încalcă următoarele prevederi din Constituție: „*Art. 61 - (1) Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*” și „*Art. 64 - (4) Fiecare Cameră își constituie comisii permanente și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune*”.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate referitoare la autonomia regulamentară, reiterăm jurisprudența constantă a Curții Constituționale, care a statuat că: „*În temeiul prevederilor constituționale ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului și ale art. 64 privind organizarea internă a fiecărei Camere a Parlamentului, fiecare Cameră este în drept să își stabilească, în limitele și cu respectarea prevederilor constituționale, regulile de organizare și funcționare, care, în substanța lor, alcătuiesc regulamentul fiecărei Camere. Ca urmare, organizarea și funcționarea fiecărei Camere a Parlamentului se stabilesc prin regulament propriu, adoptat prin hotărâre proprie a fiecărei Camere, cu votul majorității membrilor Camerei respective. Astfel, în virtutea principiului autonomiei regulamentare a Camerei Deputaților, consacrat de art. 64 alin (1) teza I din Constituție, orice reglementare privind organizarea și funcționarea Camerei Deputaților, care nu este prevăzută de Constituție, poate și trebuie să fie stabilită prin regulamentul propriu. Prin urmare, Camera*

Deputaților este suverană în a adopta măsurile pe care le consideră necesare și oportune pentru buna organizare și funcționare a sa, inclusiv cele privind constituirea și alegerea structurilor sale de conducere și de lucru” (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 667 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr. 397 din 7 iunie 2011).

De asemenea, Curtea a statuat că nu este de competența sa să analizeze eventualele încălcări ale Regulamentului. Curtea Constituțională nu își poate extinde controlul și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, întrucât ar încălca însuși principiul autonomiei regulamentare al celor două Camere, instituit prin art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. Analiza Curții este una în drept, fără a viza aspecte de fapt ale procedurii parlamentare (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009).

Considerăm relevant, totodată, că prin Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, forul constituțional a stabilit că, *„potrivit art. 146 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Camerelor Parlamentului, controlul exercitat de Curte fiind un control de conformitate cu dispozițiile Legii fundamentale. Dacă, ignorând prevederile art. 146 lit. c) din Constituție și pe cele ale art. 27 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională și-ar extinde competența și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, ea nu numai că ar pronunța soluții fără temei constituțional, dar ar încălca astfel și principiul autonomiei regulamentare a Camerei Deputaților, reglementat de art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. În virtutea acestui principiu fundamental, aplicarea regulamentului este o atribuție a Camerei Deputaților, așa încât contestațiile deputaților privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentului sunt de competența exclusivă a Camerei Deputaților, aplicabile, în acest caz, fiind căile și procedurile parlamentare stabilite prin propriul regulament, după cum și desfășurarea*

procedurii legislative parlamentare depinde hotărâtor de prevederile aceleiași regulament, care, evident, trebuie să concorde cu normele și principiile fundamentale. (...) În sensul celor arătate a statuat Curtea Constituțională în deciziile sale nr. 44/1993, nr. 68/1993, nr. 22/1995 și nr. 98/2005”.

Ca urmare, din perspectiva criticilor formulate, nu se poate reține încălcarea principiului autonomiei regulamentare a Camerei Deputaților, întrucât prevederile art. 120 alin. (2) din Hotărârea Camerei Deputaților nr. 98/2017 reglementează procedura de vot aplicabilă situației specifice procedurii de urgență în care timpul de dezbatere a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative a fost epuizat, fără a limita sau a afecta în vreun fel libertatea de decizie a plenului Camerei Deputaților.

Subliniem, totodată, că neconstituționalitatea unei prevederi regulamentare presupune nerespectarea unor principii ori dispoziții din legea fundamentală, iar eventualul caracter injust al unei asemenea dispoziții față de anumite persoane, ca și modalitățile de punere în practică a acesteia, nu pot echivala cu neconstituționalitatea măsurii preconizate.

Având în vedere considerentele expuse, apreciem că prezenta sesizare de neconstituționalitate este neîntemeiată, astfel încât propunem respingerea acesteia.

Acest punct de vedere a fost dezbătut și aprobat în ședința Biroului permanent al Camerei Deputaților din data de ..., cu majoritatea voturilor membrilor prezenți.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

LIVIU DRAGNEA